

LUẬT THẬP TỤNG

QUYỂN 10

V. CHÍN MƯƠI PHÁP BA DẬT ĐỀ (Tiếp Theo):

7-Giới Thật Có Pháp Hơn Người Đem Nói Cho Người Chưa Thọ Cụ Giới:

Phật tại nước Duy-na-ly, hạ an cư cùng chúng đại Tỳ kheo, lúc đó ngoài thế gian đang mất mùa đói kém nên khát thực khó được, vợ con trong nhà còn không đủ cơm ăn áo mặc làm sao có thể sốt cho người khát thực. Phật do nhân duyên này nhóm họp các Tỳ kheo bảo rằng: “Các Thầy nên biết, lúc này ở ngoài thế gian mất mùa... giống như đoạn văn trên cho đến câu cho người khát thực. Các thầy nên theo bà con quen biết hay thí chủ tịnh tín mà đến đó an cư, chớ nên ở nơi đây chịu khổ não vì ăn uống”. Các Tỳ kheo nghe lời Phật dạy, ai nấy đều đến nhà bà con quen biết để an cư. Lúc đó có các Tỳ kheo đến một chỗ trong nước Kiêu-tát-la an cư, lại có các Tỳ kheo đến bờ sông Bà-câu-ma ở trong một tụ lạc an cư. Trong tụ lạc này có nhiều nhà giàu, nô tỳ, tài bảo, thóc lúa... đủ thứ thành tựu. Các Tỳ kheo này suy nghĩ: “Nay ngoài thế gian mất mùa đói kém khát thực khó được, vợ con trong nhà còn thiếu cơm ăn làm sao sốt cho người khác. Trong tụ lạc này có nhiều nhà giàu... đủ thứ thành tựu, chúng ta nên đến những nhà này khen ngợi lẫn nhau như sau: “Cư sĩ nên biết, các người nay được đại thiện lợi vì các Tỳ kheo tăng nương ở trong tụ lạc này an cư, trong số đó có vị đã chứng A-la-hán, có vị đã được Hưởng A-la-hán, có vị đã chứng A-na-hàm, có vị đã được Hưởng A-na-hàm, có vị đã chứng Tư-đà-hàm, có vị đã được Hưởng Tư-đà-hàm, có vị đã chứng Tu-đà-hoàn, có vị đã được Hưởng Tu-đà-hoàn, có vị đã được Sơ thiên, Nhị thiên, Tam thiên, Tứ thiên; có vị đã được vô lượng từ tâm, vô lượng bi tâm, vô lượng hỷ tâm, vô lượng xả tâm; có vị được vô lượng thức xứ, không xứ, vô sở hữu xứ, phi tướng phi phi tướng xứ; có vị được pháp quán bất tịnh, có vị được A-na-ban-na-niệm”, nghĩ rồi các Tỳ kheo liền vào trong tụ lạc đến các

nhà giàu khen ngợi lẫn nhau giống như trong đoạn văn trên cho đến câu có vị được A-na-ban-na-niêm. Các cư sĩ nghe rồi liền sanh tâm tịnh tín nghĩ rằng: “Chúng ta nay được thiện lợi vì có chúng tăng là đại phước điền nương ở trong tụ lạc của chúng ta an cư, có vị đã chứng A-la-hán... giống như đoạn văn trên cho đến câu có vị được A-na-ban-na-niêm”, do có lòng tin nên dù đang là lúc thế gian mất mùa đói kém khát thực khó được, mà các Tỳ kheo này vẫn khát thực dễ được như lúc thế gian được mùa sung túc, các cư sĩ cúng dường cho các Tỳ kheo hai thời no đủ. Các Tỳ kheo này do được cúng dường đầy đủ nên thân thể sung mãn, nhan sắc hồng hào tươi sáng. Pháp thường của chư Phật là một năm có hai kỳ đại hội vào tháng sau của cuối mùa xuân và vào tháng sau của cuối mùa hạ. Vào tháng cuối của mùa xuân, Tỳ kheo các nơi suy nghĩ: “Phật đã dạy chúng ta nên an cư, trong ba tháng an cư tu tập sẽ được an lạc trụ”, đây là đại hội thứ nhất. Vào tháng cuối của mùa hạ, các Tỳ kheo an cư ba tháng đã xong nghĩ rằng: “Đã lâu chúng ta không gặp Phật”, nghĩ rồi liền đắp y mang bát đi đến chỗ Thế tôn, đây là đại hội thứ hai. Lúc đó các Tỳ kheo an cư ở nước Kiều-tát-la xong, đắp y mang bát đi đến thành Duy-na-ly, pháp thường của chư Phật là các Tỳ kheo cùng Phật an cư nếu thấy có các Tỳ kheo từ nơi khác đến phải đón tiếp thăm hỏi và phân chia phòng xá ngọa cụ cho nghỉ ngơi, nói rằng: “Đây là phòng của thầy, giường đây này có lỗ bệ to, giường đây này có lỗ bệ nhỏ, đây là mền gối...”, tùy theo thứ lớp mà phân chia. Lúc đó các Tỳ kheo ở Duy-na-ly thấy các Tỳ kheo ở nước Kiều-tát-la đến liền đón tiếp thăm hỏi... giống như trên đã nói, cho đến câu tùy theo thứ lớp phân chia cho ở rồi hỏi: “Các thầy có được an lạc không, khát thực không thiếu và đi đường không nhọc mệt chứ?”, các Tỳ kheo Kiều-tát-la đáp: “Chúng tôi được an lạc trụ, đi đường không nhọc mệt nhưng khát thực khó được”, các Tỳ kheo Duy-na-ly nói: “Các thầy tuy được an lạc trụ, đi đường không nhọc mệt nhưng vì khát thực khó được nên thân thể gầy ốm, nhan sắc tiêu tụy”. Lúc đó các Tỳ kheo an cư ở bên sông Bà-câu-ma đi đến thành Duy-na-ly cũng được đón tiếp thăm hỏi và được phân chia phòng xá ngọa cụ giống như trên. Khi các Tỳ kheo Duy-na-ly thăm hỏi có được an lạc trụ... như trên thì các Tỳ kheo Bà-câu-ma đáp rằng: “Chúng tôi được an lạc trụ, khát thực không thiếu nhưng đi đường nhọc mệt”, các Tỳ kheo Duy-na-ly nói: “Các thầy quả thật được an lạc trụ, khát thực không thiếu nhưng đi đường nhọc mệt, vì sao, vì các thầy mập mạp, nhan sắc hồng hào”, kể từ từ gạn hỏi các Tỳ kheo Bà-câu-ma: “Nay thế gian đang lúc mất mùa đói kém, khát thực khó được, vợ con

trong nhà còn thiếu cơm ăn làm sao sốt cho người đi khát thực. Các thầy do nhân duyên gì trong ba tháng an cư lại khát thực không khó, khí lực được dồi dào, nhan sắc tươi sáng như thế?” Các Tỳ kheo Bà-câu-ma liền đem việc trên kể lại, các Tỳ kheo Duy-na-ly hỏi: “Các thầy khen ngợi lẫn nhau như thế là thật có công đức này không?” đáp là thật có. Có Tỳ kheo thiếu dục tri túc hành hạnh đầu đà nghe biết việc này tâm không vui liền quở trách: “Tại sao gọi là Tỳ kheo lại vì ăn uống mà nói cho người chưa thọ cụ giới là mình đã chứng được pháp hơn người”, quở trách rồi đem việc này bạch Phật, Phật do nhân duyên này nhóm họp Tỳ kheo tăng rồi hỏi các Tỳ kheo Bà-câu-ma: “Các thầy thật đã làm việc này phải không?” Đáp: “Thật đã làm thừa Thế tôn”, Phật liền quở trách: “Tại sao gọi là Tỳ kheo lại vì việc ăn uống nói mình thật có pháp hơn người cho người chưa thọ cụ giới nghe”, quở trách rồi bảo các Tỳ kheo: “Do mười lợi nên kết giới cho các Tỳ kheo, từ nay giới này nên nói như sau:

Nếu Tỳ kheo thật có pháp hơn người mà đến nói cho người chưa thọ cụ giới cụ túc nghe thì phạm Ba-dật-đề”.

Thật có là thật chứng được Thánh pháp này.

Tướng phạm trong giới này là nếu Tỳ kheo thật là A-la-hán mà đến nói cho người khác nghe thì phạm Ba-dật-đề; thật là hướng A-la-hán... cho đến hướng Tu-đà-hoàn mà đến nói cho người khác nghe đều phạm Ba-dật-đề. Thật được Sơ thiên, nhị thiên... cho đến A-na-ban-niệm mà đến nói cho người khác nghe đều phạm Ba-dật-đề. Nếu nói là tôi trì giới cho người khác nghe thì phạm Đột-kiết-la; nếu Tỳ kheo thật thấy chư thiên ... quý La sát đến chỗ mình, đem nói cho người khác nghe đều phạm Ba-dật-đề; nếu thật thấy thổ quý đến chỗ mình đem nói cho người khác nghe thì phạm Đột-kiết-la.